

ORADEA-MARE (N.-VĂRAD)

5 septembrie st. v.

17 septembrie st. n.

Ese in fiecare duminică

Redacțiunea:

Strada principală 375 a.

Nr. 36.

ANUL XXIX.

1893.

Pretul pe un an 10 fl.

Pe 1/2 de an 5 fl.

Pe 1/4 de an 2 fl. 70 cr.

Pentru România pe an 25 lei.

Primul bal.

Comedie intr'un act.

(Urmare.)

Robeanu. Știi că încă de atunci te-am iubit și cred că și tu simțișezi cât îmi erai de dragă? Ve făgăduisem să viu in fiecare săptămână să ve ved, până la însănătoșirea tatei și-mi propusesem să țiiu cu sfințenie acea făgăduelă, căci o indepliniam mai mult in folosul meu. Eram egoist... eram amoresat! Știi că doue luni am venit regulat și din ce in ce mai adânc îmi intrai in inimă și făceam totul pentru a strecură intr'a ta, o parte din focul ce me cuprinsese pe mine. Credeam in fericirea la care me înălțaseși tu și m'aș fi luptat impotriva ori cui spe a nu o perde. De-odată inse incetai de a mai veni pe la voi și șase luni, înțelegi tu, șase luni mi-a fost peste puțință să te mai ved...

Lia. Da, îmi aduc aminte! Câte lacrimi am plâns eu atunci, nici odată nu le voi pute șterge din minte. Eram perdută, credeam că me uitaseși... când mi s'a spus că plecaseși din țără, am cređut că ai fugit de mine, că... dar nu-ți mai spun...

Robeanu (sărutând-o.) Dragă! Drăguța mea! Ți-am spus, când m'am intors, că avusesem o însărcinare științifică și ai cređut. Nu eră adevărat. Am fost, in starea sufletescă in care me a-flam atunci, șase luni departe de tine, fără puțință de-a ști nimic alt despre tine, decât aceea ce lumea indiferentă putea să-mi spună, am fost cu inima și cu sufletul frământate de dor, de indoelă, de gelosie, de desperare, fiind că Zornescu eră pe patul morții și numai o minune l'a putut scăpă!

Lia. Cum se pôte! Bietul băiat! Dragă Georges! (Ia un scaun și se pune lângă fotoliul pe care sta Robeanu.)

Robeanu. Zornescu se află in Ungaria la vânătoare! In urma unei impregiurări, in care se dice că nu ar fi fost tocmai corect...

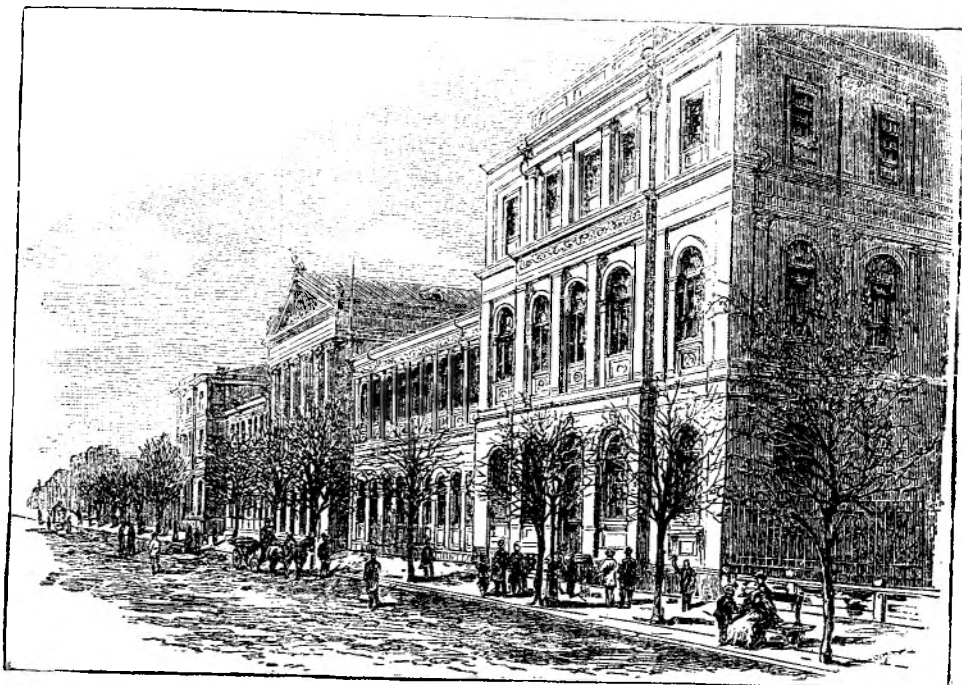
Un Ungur îl acusase că voise să-i curtenescă să-i ia nevêsta...

Lia. Da, De asemenea fapte e bun dlui!

Robeanu. Nu știu, nu-l acuz!... ș-apoi pare se că nu eră numai vina lui. Ungurênul urît și bêtrân, făcea un contrast gróznic cu amicul nostru frumos, șmechier la vorbă și grațios cu damele precum e. — In fine me pomenesc cu o telegramă prin care me chiamă acolo numai decăt. Plec séra chiar și a doua și la 6 ore îl asist intr'un duel, aprins de ură și de resbunare, in care Zornescu primește o lovitură de spadă ce-i pêtunde capêtul de sus al plămânului eșindu-i prin spate!

Lia (acoperindu-și ochii.) Ce grozăvie!

Robeanu. Înțelegi positiă mea! Vedându-l aprópe perdut, m'am jurat să nu-l părăsesc o clipă, până ce ultimile mijlóce de a-l scăpă de mórte nu vor fi sleite. O lună am cređut că voi inebunî! Tot ce știința mi-a lasat să ghicesc séu să înțeleg din misteriele ei, n'am cruțat, de și la țără, fără cele trebuincioșe de multe ori, dar susținut de credința mea și îmbărbătat de curajul și devo-

PALATUL UNIVERSITĂȚII IN BUCUREȘCI

tamentul femeii care-i pricinuisse peirea, am luptat și după o lună am putut spera că nu va muri. După trei luni am plecat cu densusul în Italia, unde și-a recăpătat puterile și la o jumătate de an abia, dela nenorocitul cela de duel, m'am putut întorche cu densusul în țeră, fără să-mi fie posibil de a-l părăsi un singur moment. — Dēcă veđi dragă Lio, peri albi in capul meu, ei sânt vrednice doveđi despre ce am suferit de reul lui și de dorul teu atunci!

Lia (apropiindu-se din ce in ce cu scaunul, îl ia de gât și-l sărută.) Dragă, dragă Georges cât de mult te iubesc! Vrei să me ierți de tôte nebuniile ce ți-am spus adineaori? (*Se aude un clopot afară, — surprinsă.*) Sună!

Robeanu (sculându-se repede.) De astă dată inchepe balul! Aud pe cineva!

Lia (punându-și mânușile a lene.) Dece și jumătate trecute! Cam târđu!...

Robeanu. Ce bine eram amândoi!...

Scena XI.

Cei de sus, Simion (aducând mânușile.)

Simion. Coconașule, au sosit doi domni, unul ca să cânte din clavir și altul a adus o vioră și un sul de hârtie.

Robeanu (către Lia.) Orchestra. (*Lui Simion.*) Bine, bine. Rógă-i să poftescă in salon și de le va fi cumva prea frig, până ce va veni lumea, dă-le ceva cald de bcut.

Simion. Prea bine, coconașule! (*Ese.*)

Scena XII.

Lia (lângă cămin, uitându-se in oglindă.) *Robeanu (in planul al doilea, bătându-și mâna stângă cu mânușile.)*

Robeanu (suridând.) Musicanți avem! demâncarea e gata, luminările-s aprinse, numai musafirii nu au sosit. (*Coboră.*) Ba nu, adică mie nu-mi pare tocmai lucrul politicos. Așteptarea-i cam lungă. Nu e așa, drăguță?

Lia (intorcându-se.) Ce e drept, mi se pare ciudat de tot. Acum damele, dar măcar bărbații ar fi putut veni mai de vreme să nu ne lase așa de singuri.

Robeanu. Singuri? noi singuri? Te inșeli amar, draga mea! Din potrivă sântem in cea mai alésă și mai plăcută societate. O mulțime de amici scumpi și adevărați sânt impregiurul nostru și nu atêrnă decât de voința noastră pentru a-i pune in mișcare, pentru a-i face să apară, acum aici, plini de vieță, de o vieță trăită cu noi dimpreună...

Lia (ciugulind un strugure.) Nu te înțeleg. Devii liric! ... Este ore un mijloc pentru a-ți ascunde sila, ori a-ți amăgi nerăbdarea?

Robeanu. Nerăbdarea mea? Ce are a face? Dēcă vrei să șcii adevêrul, aș fi fôrte bucuros să nu mai vie niminea, ca să pot sta lângă tine singur, singurel, aceea ce nu mi se întêmplă de multe ori cu vieță ce ducem. — Diminêta eu me scol de vreme, tu, obosită de baluri, concerte, petreceri, te scoli târđu; ne întêlnim la dejun, mâncăm repede, vorbim și mai repede și abia cafêua sorbită, eu plec la bolnavi, tu te pui la îmbrăcat și când la 5 me intorc acasă, ca să primesc clienții, tu ești pornită de 2 ciasuri la visite și abia ne vedem la mész. După acêsta, eu îmi imbrac fracul, tu rochia decoltată și pornim in lume ca să ... petrecem până la ăiuă, când ne întorchem sdrobiți de oboselă pentru... a

reincepe a doua ăi acelaș lucrul... Când vrei dar să pot găsi eu vreme mai potrivită pentru a-ți spune tot ce am pe suflet, pentru a-ți vêrsă in pólă comóra de desmerdări și de simțiri ce stau vêduvite de dorul teu, ascunse côlea in piept... când și cum putê-vom mai bine a ne adună amintirile din trecut, amicii noștri buni, pare-mi-se amicii cari nu ne părăsesc nici odată, despre cari îți vorbiam. Când, când, când? Dēcă nu acum la 11 ore nóptea, când aș voi ca tôte ciasornicele din têrg să sune 8 de diminêta, pentru ca mult comođii noștri invitați să nu se mai deranjeze de a veni să ne turbure liniștea și vorba și dragostea și povestea cea cusută cu fir de aur a amintirilor noastre!...

Lia (privindu-l cu drag.) Ce schimbare! ce dulcêta de vorbă, mon cher chéril intru atât mi te arăți, altfel de cum me deprinsesem de a te vedé, încât e o surprindêtoare dar dulce revelațiune pentru mine. Vorbeșel vorbeșel! Ai dreptate, nu sântem singuri, pentru că ne iubim și toți ceialalti îmi sânt supêrători impiedcându-me să te ascult și să me simțesc bine, bine aproape de tine! (*Se aședă pe un scaun lângă fotoliul de lângă cămin, incingându-se cu dantela albă peste umerii goi.*)

Robeanu (pe fotoliu.) Îți aduci aminte de prima noastră întêlnire, după întorcerea mea din Italiă? Lăsașem pe Sinescu, in care aveam tótă increderea, să continue cura tatălui teu. Indată sosit, me duc să iau nutinue despre densusul și eră să sbucnesc in lacrimi de bucurie când îmi spuse că erați cu toții in București și că in acea sêră chiar ve duceți la teatru. Eră opera italiană. Se dedea Lucia. Cum am trăit până sêra, îți poți inchipui, ardând de nerăbdare. In fine la 8^{1/2} me instalam intr'o lojă priveghiând fie ce use ce se deschidea, căci nu sosisăreți încă. Se cântă tocmai duetul dintre Edgard și Lucia din actul I când ai intrat in sală. Albă și palidă, cu ochii mari triști, iată cum te-am vêđut prin pânza lacrimelor care-mi jucau in ochi. Abia după căderea cortinei m'ai putut zări și mișcarea ce ai făcut de surprindere, de temere, de dorință și de părere de reu totde-odată, mi-a spus intr'o clipă tot ce se petrecuse in sufletul teu, de când nu te vêđusem. Ți-aduci aminte?...

Lia. Cum să nu-mi aduc aminte, mai ales că neputându-mi oprî lacrimile, am fost silită să me scol din față și să me așed pe un scaun in fundul logei, ca să nu me vêdă lumea că plâng. Noroc numai că incepuse actul următor și că tata arătându-me, ăcea incet mamei că: «nemuritorea musică a lui Donizetti», me impresionă atât de tare, încât nu-mi mai puteam stăpâni plânsul. Ba chiar mama, surprinsă de atâta sensibilitate — m'a infruntat ăicându-mi răstit că: ce fac atâtea fașone! Și mie, pe lângă altele îmi părea reu să nu cređi cumva că din pricina ta fugisem din fața logei...

Robeanu (tâindu-i vorba.) Dar după acêsta, la balul dela teatru, când sub pretext că nu ești bine, refuzai pe toți dănțuitorii ca să putem sta la vorbă și când un ofșer a vrut să-mi caute gâlcévă, din pricină că îl refuzaseși de mai multe ori și abia l'am putut face să înțelégă că, o domnișoră bolnavă care merge la un bal de binefacere, pôte fôrte bine jucă cu medicul seu, fără ca pentru acêsta un june și brillant roșior să se pótă formalisă; fiind că cu medicul cadrulul devine o plimbare higienică, pe când cu ofșerul ar fi o evoluțiune militară negreșit superbă dar... obositore... (*Rid amândoi.*)

Lia. Dar vênătorea de lupi, la care am mers împreună in ajunul logodnei noastre!

Robeanu. Nici odată n'am tremurat mai mult decât atunci!

Lia. De frig séu de frică?

Robeanu. De frig pentru tine și de emoțiune pentru amândoi, căci eră întéia dată când ne găsiam singuri.

Lia. Ți aduci aminte de moșu Tóder pădurarul care ne-a întâmpinat cu cele doue căprioare, urându-ne fericire și noroc, căci ne eșise cu plin înainte...

Robeanu. Și noi tot cu plin l'am trimes acasă, fermecat de bunătatea ta și încălđit sërmanul de vorbele bune și de Cotnarul ce îl turnaseși mereu in timpul mesei?...

Lia. Dar călătoria noastră in Italia și nerăbdarea ce aveam de a plecá dintr'un loc intr'altul? Nu mai pot uitá nunta fetei celeia de pescar dela Castellamare, când a trebuit să mánca'm la mésa mare și să joc cu invitații mirelui și ai miresei, cari din ce in ce mai aprinși de danț și de vin me tot înăltau pe scara nobleței, după fiecare cântec: (*Imitând gesturile și vocile.*) Tante grazie Contessina! servo umilissimo Eccellenza! bella Marchesina incantati siamo!... Illustrissima Principessa, tanta felicità per noi... și preotul bētrán care abiá își mai putea deschide ochii ingreuiati de bētură, me tot loviá cu cotul spuindu-mi: Non e ver' la festa piace molto alla Sua Altezza?... și nu știu unde s'ar fi sfērșit acestea, decá nu tocmai nesimțitoare la ochiadele invăpăiate ce-ți aruncau prea cu dărnice sora și verișóra Mariquittei, nu am fi plecat, smulgându-te din colțul unde rideați câte trei, spunându-le nu știu ce, dar de sigur nimica priincios pentru curăția inimelor lor prea săltărețe!

Robeanu. Nu știu decá erau săltărețe ori nu, inse ce știu bine că, in barcă la întórcere ai stat aprópe o oră fără să-mi spui un cuvânt, și dela port până acasă am simțit cum îți tremurá brațul și dómne iértă-me! pare-mi-se că m'ai și ciupit de vre-o doue ori! Asta a fost prima dată când ni s'a ascuns luna de miere in nori! Noroc inse că eram la Neapole și că cerul Italiei ca și sufletul teu nu puteau să stea posomorite multă vreme!... Când ai ști câtă plăcere mi-ai făcut atunci și ce fericit am fost, vėdėndu-te cum te plimbai așá preocupată, ca și cum ai fi fost impovărată de trebă, prin casă. Tu credeai că eu nu te vedeam, cum me fulgerai cu ochii câte odată și din dērētul jurnalului după care me ascundeam, ca să nu-mi veđi bucuria, te observam și-mi părea așá de bine, încât te-aș fi luat in brațe să te sărut, decá nu mi-ar fi fost témă să intre-rup șirul meșteșugitei drame ce-ți frământá mintea!

Lia. Vrea să đică rideai de mine?

Robeanu. Și tu erai gelósă?

Lia. Gelósă? Și pentru ce? Pentru ochii dulci ai unor pescărese!...

Robeanu (tăindu-i vorba.) A unor femei frumoșe! La voi condițiunea socială nu face nimic, pentru că in pieptul tuturor femeilor ard aceleași doruri, precum in ochii și in vorbele lor se ascund aceleași șiretenii...

(Va urmá.)

D. C. OLLANESCU.

Fericirea o căutăm adesea și după ce deja o am aflat.

*

Brunele inșelá; blondele tradéză pe bărbat.

*

Când cineva n'are idei, le inlocuește cu vorbe.

Vis de tómnă.

Vis dulce de speranță din tómnă vieții mele,
Atâtea nopți și đile, cu drag mi-ai indulcit,
Zimbindu-mi, cum zimbește lumina unei stele
Aceluia ce 'n cale, străin, s'a rătăcit.

Vis dulce de speranță! Te-ai prefăcut femeie,
Cu ochi frumoși și negri, cu sîn fermecător,
Ca să aprinđi in pieptu-mi a dragostei scânteie,
Să faci să mai sper încă ceva in viitor.

Vis dulce de speranță! Zădarnică 'ncercare!
Intr'o prăpastie-adâncă, intr'o adâncă mare,
Ilusiile mele de mult s'au inecat.

Sunt prea certat cu lumea, cu cerul, cu pământul,
Nu mai aștept nimica, nimic decât mormântul
Deschis, să me primescă... să dorm, să fiu uitat!

CAROL SCROB.

Femeia urs.

Mers đice că odată, un împérat la o vėnătoare și vėnând așá, o dat de-o minunătie in pădure: un fel de femeie, dar la trup urs. Intėi o vrut s'o impușce, dar când o auđit-o cum se rógă, o lăsat-o cu đile, dar o poruncit la haitași s'o prindă și s'o duc' acasă. Acasă dec'o dus-o, toți se minunau de mama cea și se indesau impregiurul ei curat ca la urs. Ba încă împératul o scris anume carte și pe la alte împérații să vie crai și împérați să vėdă ce nu s'o mai pomenit; iar pe dēnsa o pus-o intr'un beciu cu gratii de fer; — ș-o inceput să facă pregătiri pentru điuva când erau să se adune împérații la sfat.

Da împératul cela avea un băețel ca de vr'o nouă ani, cum e mai șotelnic și mai bun de nebunii. Cât eră điuva de mare, se jucá prin ogradă. — Jucându-se așá, dá Dđeu că scapă o biciușcuță, pe feréstă in beciu. Merge la ursana cea — și se rógă, ursana nu vra să-i dea biciușcuța, đice că să aducă cheile dela mă-sa din bráu — că ea acuma dórme — și să deschidă ușa, că numai atunci i-a da-o altfel nu. — Ursana eră nazdravană de șciea așá de bine tóte. Băețel o ascultá, și fuga in casă; ia pe 'ncetișorul, din brăul mănēsa cheile și alérgă la ușă de-o, deschide. Atunci ursana ca un plumb sbēr, s-o repeđit afară și mai mult nu s-o vėđut. — Ș'o luat băețelul biciul, dar o vėđut el că n'o făcut a bună, ce-o făcut.

Tocmai điuva cea fusese sorocită pentru intėlnirea împéraților, ș-o fost venit o mulțime de crai, de prin tóte părțile. Impératul i-o primit cu mare bucurie, i-o întrebat de sănătate, i-o pus la méșă, i-o ospėtat, și după méșă, haiti, cu toții, merg să vėdă ce n'o mai vėđut. Merge împératul fudul inainte, deschide singur ușa, când colo: veđi decá ai ce! beciul gol, și ursana nicăiri!... Rușine mare, supėrare, me rog, nu eră lucru de șagă: o sculat atâtea fețe împératești, dela casa lor, dela mésa lor, și i-o adus pe vremuri grele, pe drumuri rele, prin păduri și hártope, ca să le arăte... nimica; cum đice proverbul: când la decá, haț nimică. Obrazu-i crepá de rușine, și dinții-i scrișniau de mánie, de s'ar fi deschis pământul sub picioarele lui, ar fi intrat. Apucá pe slugi la cercetat, pe împératésă, că n'o păzit; in cele din urmă eși la ivélă că băețelul a făcut șotia; și cum eră de in-

*

focat, n'o mai stat mult pe gânduri, l'o luat de mână și l'o dat pe p'ort' afară, dîcîndu-i să se ducă 'n lume, să nu-l mai vedă pe la curtea lui.

Merge băetul, merge, prin sate și prin tîrguri, flămînd și prăpădit ca vai de el, pân' iată că ajunge in-t'run oraș, la curțile unei împărătese, fată mare. Il ved vătăjii, perpelit stînd la p'ortă și l'au hargat la porci. Ce să facă săracu, eră bucuros că o căpătat o bucatică de pâne, nu încă să mai dîcă ceva. Ia porcii și se duce cu dînșii la păscut intr'o pădure. Da nu plînge... da nu se vîicărîză... de rîsunau frunzele de jelea lui. Dar cine-i ese 'naintea? el nu se p'ote increde ochilor... tocmai ursana care l'o fost scos din minte și dela care i se trîgea t'otă nenorocirea lui. Ce plîngi și te vîicărîzi, îi dîse ea, lasă, c'asă o vrut Ddeu, hai mai bine cu mine, c'am să-ți dăruesc ceva. — Da, să me duc, dîse băetul, și să-mi fugă porcii, te-am mai ascultat odată și iată la ce-am ajuns... — Atunci așa o trebuit să fie, rîspunse ursana, dar ascultă-me și acum și îi ved că va fi bine; lasă porcii in sîma mea.» O ascultă băetul și merge după dînsa, prin frunzișuri și desișuri, pîn ce se pomeniră inaintea niștor munți. Munții se deschiseră și ei intrară inlăuntru; acolo erau pālaturile ei. Ce mîndrețe, ce lucruri, ce bogăție, nime nu p'ote spune decît cel ce-a fost și ce-o vedut. L'o pus la mîsă, l'o ospîtat, l'o purtat prin t'ote pârțile, i-o făcîut voe bună, apoi i-o dat un inel cu o pîtră care strălucîa ca mii de luminări, dîcîndu-i: — Ia și strînge inelul ista c'are să-ți prindă tare bine; și de-acuma du-te.» Și el s'o dus. Prin frunzișuri, sub tufe, pe drumușorul care-o venit, ajunge iar la turma lui, care pășcea liniștit. Acuma se duse mai voios acasă și dî cu dî, cu chiu cu vai, implinî anul.

— Șcii ce, dîc vătăjii între ei, băetul ista e bun, hai și l'om tocni pe alt an, dar acuma să-l dăm la boi, să-l facem vîcar.» Cînd ș-o vedut el norocul, — ducîndu-se cu vitele la păscut, și mai tare o inceput a plînge, că rîsună pădurea de vaetele lui. Iar i-o eșit ursana inainte, și-l mîngăe, și l'o luat cu ea, l'o ospîtat, l'o purtat prin t'ote casele și la urmă i-o dat un peptene cu pietre scumpe de-o mie de ori mai frumos decît inelu și mai strălucitor, cum nu s'o mai vedut așa ceva in lume; dîcîndu-i să-l strîngă că-i va prinde bine. Băetul o venit acasă mai cu inimă, și cu vaiu ș-amar o implinit ș-al doilea an.

Iar s'o sfătuit vătăjii între dînșii, vedîndu-i strădanîa lui să-l tocmească pe-al treilea an, dar acuma să-l dee la cai, la păscut herghelia. — Na, dîse el, porcar am fost, vîcar am fost, mi-o mai rîmas să pasc «pasca lupului» (caii) și mergînd in pădure s'o pus și mai tare pe plîns și pe blăstîmat, cum i-o intunecat ursana s'orta și la cît l'o adus... Și iar o venit ursana și l'o luat de mână și l'o dus in munții ei, și l'o ospîtat și la urmă i-o dat o cor'ona, că nu te pricepeai ce e: bot de aur, diamant, t'otă lumea părea luminată ca dela un s'ore, de strălucirea ei. — De-acum să șcii, dîse ursana, că n'ai să mai năcăjești mult; in curînd au să te facă vezeteu și au să te dee la trăsura împărătescă; tu atîta numai să cauți să te porți bine, și cîndva, ia și sc'ote inelu ce ț-am dat. Împărătesa are să audă, are să-i placă tare, și are să-ți l' cîră; tu să îl dai. Altă dată să scoți peptenele, și pe acesta ț-l va cere — tu să îl dai, numai cînd a fi să scoți cor'ona, să nu i-o dai, să spui că cor'ona numai atunci i-o poți da cînd ve veți cunună. Și ai să veți că vei ajunge împ'erat. Binele acesta ț-l fac eu ție pentru că și tu mi-ai făcîut mie bine, m'ai scăpat dela inchișore și dela blăstîm, căci eu n'am fost tot dauna ce me veți, ci fată de împ'erat.» El

își luă cor'ona, îi mulțămî și se duse; și in curînd vom ved că t'ote așa s'au intîmplat, după cum i-a prorocit ursana.

Indată ce implinî anul, îl făcură vezeteu. El se purtă curat, eră frumușel, eră totdauna trîz la cap și ingrigitor, și cînd mergea cu împărătesa la plimbare, împărătesei îi eră drag de el. Intr'o s'eră, ce-i veni lui — îl cuprinse o jale așa de mare că nu șcîia ce să facă. Sc'ose inelul dat de ursana și-l puse pe poliță, pe loc și făcî in grajd așa lumină, de se minunau cu toții ce-i... iar el își luă peria și prinse a cesală caii, ș-a plînge, ș-a cîntă. Da plînge și cîntă de te rupe la inimă, nu ceva. Se uită guvernanta împărătesei pe ferîstă și vede lumina cea strașnică ce umplea grajdul, alergă să vedă — cînd colo de pe poliță strălucîa un lucru așa de frumos. Merge și spune la împărătesa, ce minune se află la vezeteu in grajd, că dela un singur inel se luminează ca dela mii de luminări, — împărătesa trimete să-l cheme, să vie cu inelul, el îi trimete rîspuns, că nu p'ote; ca să vie împărătesa acolo. N'are ce face și 'n cele din urmă, merge. Cînd o vedut inelul, s'o orbit de frumuseța lui. «Vai de mine», dîcea ea, de unde ai dta un lucru așa de minunat, că la mine e împ'erație și nu se găsește ceva de potriua lui; spune-mi me rog, ce cei pe el și-ți voi da. — Pofim, dîse băetul, inchinîndu-se cu darul inaintea ei, nu vreau nimică, Măriei tale îl dau ș-așa.» Cu bucurie mare i-o mulțămît împărătesa; și de cîte ori îl vedea, îi vorbiă vorbă bună și se uită cu ochi blîndi la el.

S'o trecut și asta. La o bucată de vreme, iar i-o venit intr'o s'eră chef de plîns. Iar se apucă de grigît caii și de cîntat, de plîns. Acuma o scos peptenele. Plînge și cîntă de-ar fi moiet și pietrele; iar lumina cea mai presus de ființă ce dădeau petrele cele scumpe, de mii și mii de colori, te făcea să cređi că ești pe altă lume, că p'ote veđi lumina din rai. Iar zărește guvernanta și minunea asta și iuti alergă la împărătesa și-i spune și merg amîndoue 'n grajd. Îi dădea împărătesei in gînd, că vezeteul lor nu e lucru așa de prost, cum se pare, dar n'o dîs nimic. Cînd o vedut peptenele, o remas incremenită, așa ceva nu s'o mai fost pomenit. — Aista lucru plătește jumătate de împ'erație, dîse împărătesa, spune-mi de vrei și 'ndată îți dau jumătate din împ'erația mea, numai dă-mi peptenele. — Pofim, dîse feciorul, dar nu pentru împ'erație, Măriei tale îl dăruesc așa.» Împărătesa nu șcîia ce să facă de bucurie, i-o mulțămît cu fel de fel de vorbe frum'ose și de atunci, feciorul de împ'erat, vezeteul, o căpătat și mai mare har inaintea ei.

Nu tîrđiu dup' acea îl pălește iar jelea lui și s'a pucă de sc'ote cor'ona. Dar acuma eră ceva de nevorbit. Așa s'o luminat tot tîrgul și pālaturile, incît gîndiai că ard. Guvernanta cînd o zărit, tot intr'o fugă o alergat la împărătesa s'o trezescă din somn să fugă. Dar indată ce s'o dumerit că nu-i nici o primejdie, pe loc le-o venit in minte c'o fi iar vr'o minunăție de-a vezeteului și au alergat la el, in grajd. Împărătesa chi a r o leșinat. Indată au stropit-o cu apă, — cînd ș-o venit in fire, o inceput a-l intrebă de unde are cor'ona, să i-o dee, că m'ore; tot ce-a cere, îi va da! Atunci el a pășit inainte și i-o spus: — Inălțată 'mpărătesă, cor'ona asta nici c'un preț nu se p'ote vinde s'eu da; numai atunci ț-o voi puté da, decă ne vom cunună.» Bine, dîse împărătesa, și s'ari de-l cuprinse și-l sărută inaintea tuturor, căci de mult îi eră drag. Pe loc puse de-l fereduiră, și-l imbracă in strae 'mpărătești; se făcură pregătirile de nuntă și după trei đile s'au cununat.

ELENA VORONCA.

Zuleica.

Lumea latină înainte de Roma și zidirea Romei.

(Urmare.)

6. Aenea.

Aar Aenea și după ce și-a pierdut pe socrul seu, pe Latinus, nu a încetat de a se lupta în contra Rutulilor și pe regele Turnu l'a omorât, iară pe inimiți i-a pefugat. Când Aeneas din războiu s'a întors cu ai sei în Lavinium, cu consensul tuturor Latinilor, Aenea a fost declarat de rege. Dușmăniile între Latini și Rutuli inse nu au încetat și pentru acesta Aenea li-a înșciinat războiu. Rutulii atunci au chemat întru ajutor pe Mezentie regele Aqilleilor din Etruria¹ și acestuia i-a promis, că dacă va învinge pe Latini, toate ce sunt ale Latinilor le lasă lui Mezentie. Atunci Aenea, cele ce erau de lipsă de a le apără, le-a adunat în orașul Lavinium, castele și-a așezat sub oraș și în fruntea lor a pus pe fiul seu Ascanius, iară el însuș alegând timpul pentru a dimică pe inimiți, oștile și le-a înaintat spre luptă și le-a condus către lacul râului Numicus. Acı, când mai tare se luptau, de-odată s'au redicat viscole, aerul s'a întunecat și din cer atâția nori s'au vârsat — urmași și de trăsnete, și de flacările fulgilor — încât nu numai ochii tuturoră s'au întunecat, ba și mințile lor ar fi fost confuze, și când toți din ambele părți erau în luptă cu inima de a dărımă toate, Aenea în confuziunea acelor visuri repentinu fu prins, și de atunci, nici când nu s'a mai arătat. Se spune adecă, că Aenea nebăgând de sēmă, că e aproape de riu, de pe rîpă a fost împins și doră a perit în rîu². În acest mod, lupta s'a dărımat, iară Latinii în acel loc i-au rădicat un templu, și Latinii l'au făcut deu³.

7. Ascanius (Julus.)

Murind Aeneas, fiul seu Ascanius — carele s'a numit și Euryles — după judecata tuturor Latinilor s'a proclamat de rege. Ascanius căștigând puterea asupra imperiului Latinilor, s'a decis, ca pe Mezentie nencetat să-l persecute cu războiu, dar Lausus, fiul lui Mezentie, a cuprins colnicul cetății Lavinium și când orașul s'a vechut încungiurat de toate oștile lui Mezentie, Latinii au trimis soli ca să afle, că Mezentie, sub ce condițiune ar vré ca să-i primescă în supunere? Și când Mezentie între alte condițiuni grele a pretins, ca Latinii în toți anii tot vinul din agri latini să îl aducă lui, atunci Latinii cu consiliul și autoritatea lui Ascanius s'a rezolvat, ca mai bine să móră de loc, decât în acel mod să primescă șerbitutea. Pentru acesta Latinii, vinul din întregul cules cu vot public consacrandu-l lui Jupiter, au erupt din oraș și bătând óstea inimică, pe Lau-

¹ Aqilae seu Caere orașul Etruscilor. Livie I. c. 2.: Ad Mezentium Etruscorum regem confugiunt, qui Cere (Caere) oppulento tum oppido imperitans. Mezentius nu a fost regele Etruriei, ci numai capul unui oraș cu teritoriu anumit, a fost un Lucomus, dintre cei 12 ai Etruriei. Sext. Aurelius Victor la Luctatius III. Aeneas, hostibus suis fugatis victor, Lavinium se cum suis recepit, crusuensque omnium Latinorum, rex declaratus est.

² Virgilie Aeneida I 259. Aeneas uxore et regno potitus, Latino mortuo Etruscos certamine premens in conflictu bellico petitus nusquam apparuit, et Numici flaminis gurgite haus, tuos putatur. Aceste castre la Cato se dic: castra Troiana.

³ Sext. Aurel. Vict. p. 16. Itaque illi eo loco templum consecratum, appellarique placuit Patrem indigetem. Augustinus, civ. Deo XVIII 19. cu provocare la Varrone: Sed Aeneam, quoniam non comparuit, deum sibi fecerunt Latini.

sus l'au ucis, iară pe Mezentie l'au pefugat. Mezentie după aceea a cerut amicéța Latinilor și apoi Latinii pe Ascanius pentru strălucita victorie nu numai că l'au cređut născut din Jove (Jupier), ba i-a dat și cognumele Jobus și apoi Julius, dela carele se trage familia Julia¹.

Între aceste, Lavinia a rămas grea de Aenea bărbatul seu și ea de frica lui Ascanius și ca persecutată a fugit în pădure la Tyrrhu ingrigitorul vitelor părințești și acı a născut un prunc, carele dela însușirea locului cu pădure s'a numit Silvius (pădurean). Iară poporul latin cugetând, că Lavinia a fost pe sub ascuns ucisă de Ascanie, mare invidie i-a ațîțat, încât pe Ascanie l'a amenințat că și cu arme îi va face silă. Ascanius a vrut atunci, ca să se curățescă prin jurământ și când acesta nu i-a folosit nimica înainte poporului, a cerut amânare pentru cercetare și încâtva a înfrânt mânia poporului și a promis, că cu mare premiu va dărui pe acela, carele va află pe Lavinia. Lavinia curând fu reafată și readusă în orașul Lavinium, iară poporul a iubit-o cu onóre maternă. Acesta, lui Ascanie i-a căștigat de nou favórea mare a poporului latin.

După aceste Ascanie implinind 30 de ani în Lavinium, i-a venit a minte că e timpul, ca să zidescă cetate nouă și cu diligență căutând pregiururile mărginașe și-a ales muntele Albanus și acı a zidit cetatea și a numit-o Alba Longa. Și când Ascanius și Latinii, chipurile cioplite ale ăeilor Penați (aduși din Troia) le-a mutat la Alba Longa, mănedi ăeii au apărut în Lavinium; de nou îi aduseră la Alba Longa și s'au pus păzitori, nu șciu cât de mulți, dar Penații s'au întors la scaunul vechiu al lor, iară a treia óră a-i mai mișcă din loc, nu a cutezat nime. Și după ce Ascanius a rădicat Alba Longa de capitală țerii Latium, adecă a Latinilor, a murit și după sine a lăsat pe fiul seu Julius.

(Va urmă.)

AT. M. MARIENESCU.

Cei mai mulți părinți coreg în copiii lor propriiele lor defecte.

*

Poetul care voeșce să inalțe și să lumineze poporul seu, trebuie să fie optimist în interiorul seu.

¹ E dispută între scrietori, unii dic că Aeneas cu 2 prunci a scăpat din Troia adecă: cu Ascanius și Julius, — alții dic, că Julius a fost al doile nume al lui Ascanius. Julius ca al doile fiu, nu are nicăiri nici o rolă și pentru acesta a trebuit să fie al doile nume al lui Ascanius. Sext. Aurel. Victor pag. 10. cu provocare la Lutatius dice: Aeneas. — praeter deos Penates et patrem, duosque parvulos filios, ut quidam tradunt, ut verum alii unum, cui Iulo cognomen post etiam Ascanio fuerit secum extulisse. La Virgilie e: Ascanius puer; cui nunc cognomen Iulo. Și Ovidius foloseșce Ascanius Julius. Se dice că familia Julia, a lui Julius Caesar, numele familiar Julius și-au dedus încă dela Ascanius-Julius, și despre acesta a scris Lucius Caesar lib. I. Cato in Originibus, Julius Caesar lib. II. etc.

² Mons Albanus ađi se chiamă Monte Cavo de 955. de metri de nalt, fără toți muntii din grupă se chiamă: Monti Laziali (munții Latiului) și dela Roma spre resărit sînt de 18 kilometri îndepărtați și resfirați pe un teren de 60 kilometre. Orașul Alba Longa a zăcut la póla muntelui Albanus și la țermul lacului cu asemene nume. Alba Longa a zăcut pe plănița de deal mai mic; orașul a fost prima fundațiune a Latinilor din Lavinium, — și Alba Longa e mai târđiu cetatea mamă a Romei, pentru că Roma e o fundațiune, o colonie din Alba Longa. — Din ruinele orașului vechiu sînt de însemnat: mormântul Horatiilor și vilele lui Pompeiu și Domitian; la nord e Castel Gandolfo, și 5 kilometri dela orașul vechiu e ađi alt oraș numit Albano Laziale.

Creditorii lui Mișu.

Cu figura ovală, fruntea largă, părul mare în unde, ochii mari negri, zîmbetul fin și rîsul sincer, — cu barba «Henri-Quatre», Mișu Nerescu e un băiat nostim pentru totă lumea afară de creditorii sei.

Și creditorii, slavă Domnului, îi are mulți ca frunza, nenumărați ca viermii de rapiță și superăcioși ca ploșnițele de lemn după o noapte de neodihnă într'un oțel «prima» d'a șaptea mână.

Incepînd cu croitorul, numărînd doi cu cismarul, trei cu birtașul, patru cu spălătorésa, cinci cu gazda, șase cu băcanul, șapte cu spițerul, opt cu zaraful, nouă cu casierul administrației în care administrează la dosare de vr'o douăzeci de ani, zece cu popa, unsprezece cu preotésa popei și doisprezece cu fata preotesei, — la toți le e dator cu câte ceva, bez că are printre ei și după ei, alții, cu diferite titluri și meserii.

Vięta lui Mișu se scurge picătură cu picătură, ca vremea și cu și, în calcule matematice de tot felul, cum să amâne blăstămatele de termene ale polițelor și cvitanțelor prin alte fițuici ce-i umple portofoliul gata să înlocuiască pe cele apropiate de expirare.

Pentru fiecare din creditorii are o vorbă dulce cu sos picant, pentru fiecare o ochire cu atîta putere de fermecare, că de multe-ori creditorul se magnetizează și mai deslégă punga.

Nu dór că Mișu e băiat cu dispozițiuni de înșelătorie, — nul ci numai cu dispozițiuni d'a cheltui peste budget și d'a-și lăsa pururea casa personală în deficit chiar de a doua și după luarea lefii.

Pentru ecvibrarea bugetară trebuie credite noi; pentru preîntîmpinarea cheltuielilor statului pînă la puținta d'a ecvibră trebuie împrumuturi la casier; vięta lui este chiar de împrumut... căci nu și-a dat-o el...

Pururea glumeț și nepăsător de viętă, Mișu are o singură lozincă: a petrece e fericirea; trăești pentru fericire, prin urmare a petrece este a trăi...

Intr'una din zile eram la el. Îl vedeam într'un neastîmpăr prea mare, cu fruntea încrețită chiar.

Bięta-i barbă se făcuse vînetă și cu lustru de multă trăsătură și firele începuseră să scîrțâie.

Mustățile se supăraseră și ele de atîta chin în care se află vecina lor și începuseră să cate-a ólă...

Tótă înfățișarea lui avea ceva deosebit care me intrigă:

— Ce ai, Mișule-Crișule? Îl întrebaiu. Ori te gîndești să descoperi vr'o Americă, vr'o Californie mai de grabă?...

— Mă... strigă el oprindu-se poșonț în mijlocul odăii, e și 'ntéiu... Tóte polițele sînt cu scadență adi... Până și popa o să vie, fi-i-ar barba lui a lupilor! Ei, ce te faci, neiculit? Câte discursuri trebuie să pregătesc eu acum, și pe câte tonuri trebuie să vorbesc tuturor. Numai pentru popă trebuie cel puțin tot atâtea glasuri câte are el la octoi! Socoti că-i glumă, nașule?

— Ia lasă, Mișulică finule, că ai scăpat tu din altele mai cu kódă...

— Incurajarea ta face cel puțin o sută de lei. O ai suta? Ad-o 'ncóce și patria e salvată...

N'apucați bine să-mi retrag incurajarea ca să scap suta de lei și defilarea ciumelor de creditorii începú:

Croitorul: croitorului îi dădu materie să-i cósă o nouă păreche de pantaloni, — banii mai tîrđu. Cismarul: lui... o păreche de ghetete să le puie tálpi și tocure. Birtașul: dela el cerú o carte de abonament și-i dădu... o țigară de cinci parale.

Spălătorésa...

Când veni spălătorésa, plecai. Iara o creditóre cu ochi frumoși și nu voiam să-i împiedec la preschimbarrea poliței.

Când veni popa, luà dela gazdă cincideci de bani ca să-i puie în cãldărușe și se pofti la mész la sfințiasa ca să-i arate că e bun datornic... și ține să-i urmeze datoria în conșciință.

Sfērșise cu toți... Nu, mai avea pe zaraful.

Acesta erá un jupân fórte «politicos» cu perciunii la inimă, ca să nu piérdă cu totul tradițiunea.

— Ei, astădi sfērșim, — îi dișe Mișu cu zîmbetul vesel, — și înaintă un scaun lui Marin Cãmpaureanu (din Moritz Goldenfeld). Așá, nene Marinache, mîncate-ar lupii marinată, sfērșim.

— Bravo, frate Mișule, strigă românul nostru cu cusur, bravo. Va să dișă ai dat de vr'o moștenire... Vuás? Cușer, aud?

— Ba încă ce cușer, Marine!... Și sînt supérat, cu tóte astea...

— Supérat: și de ce me rog?

— Mi-a murit ast'nopte bunătatea de pisică... Pisica erá moștenire dela mătúșă-mea care mi-a lăsat, șcii averea din care o să me plătesc de tine, ca să nu te mai vèd decăt la zile mari...

Marin-Moriț se uită cu ochi mari cât repozatele ruble; Mișu vorbiá fórte serios — iar pe el îl mirá atîta milă pentru o pisică rēmasă dela o mătúșă...

Scóse inse portofoliu, de frică să nu plângă pe rēposatele, căci erá milă de altfel.

— Iacă polița dumitale, Mișule.

— Asta-i? dal care va să dișă am să-ți dau doué mii de lei? Poftim... Și Mișu scóse o hárție indoitá în patru și i-o dede.

— Ce-i asta? întrebà Marin. O polița de trei mii?

— Da, Marinache nene, — oprește-ți dobânda și implinește-mi pînă la miea a treia în bani *peșin*, ca să preintîmpin cheltuielile de punere în posesiune a averei ce mi-a lăsat stăpâna pisicei.

— Ce? glumești, dle Nerescule? A! nu se póte...

— Atunci ia-o polița astálaltă și să ne vedem cu cinste...

Tura-vura se invoiră, zaraful mai dădu în loc să ia și porni, făgăduindu-și că va fi ultima lui îngăduire.

Lui Mișu ce-i pásá? Nu erau Bucureșcii pe moșia lui?

Astfel o duse cu vięta lui de nepăsare, pînă ce într'o bună și, subscrise ultima polița de flăcău sub flăcările unei părechi de ochi plini de farmec.

Girant fu socrul, marturi nașii și polița... fără scadență; iar dobânda plătibilă din an în an în natură: câte un copilaș frumușel care să-l scarmene de barbă.

RADULESCU-NIGER.

Cel mai mare înțelept e omul strict cu sine și blând cu altul.

*

Un diar e o prăvălie în care se vënd publicului vorbe de culórea pe care o vrei.

Originea sărutării.

Este cam neplăcut a admite... cu tóte că este un fapt, ca descoperirile științifice să nu fie de acord cu entuziasmele poetilor.

De acest mare adevăr dă o probă nouă cunoscutul profesor italian de psihologie Lombroso, care în «Nouvelle Revue» publică un articol care par' că ar fi făcut într'adins ca să distrugă poetica aureolă care incungiură cea mai plăcută, cea mai suavă din instituțiuni — sărutatul.

Noi ómenii, scrie Lombroso, sântem prea mult aplecați în a crede că principalul scop, cea dintău funcțiune a femeii este amorul... De loc adevărat, principala funcție a femeii este maternitatea.

Apoi doctorul Lombroso demonstrează acest principiu cu exemple, care plecând dela cel mai infim animal, se ridică la om.

Femeia insectelor are o prevedere uimitóre și de aceea se vede cu câtă siguranță își depune ea ouăle. Printre furnice și albine, maternitatea este o curată funcție socială. Femeia pasărilor are instinctul nidificațiunii (adecă de a-și luá forma cuibul). Funcțiunea maternă printre mamifere este fórte mult dezvoltată la femeie, și chiar pe unele din aceste mamifere natura le-a inzeștrăat cu organe speciale, pentru creșcerea puilor lor.

De aci deduce invětatul psiholog, că cu cât s'a înaintat în civilizațiune, amorul a invadat pe câmpul maternității.

Apoi dr. Lombroso intră în subiect, care este: «Originea sărutatului».

Buzele sânt un organ matern secundar. La popórele sělbatice sărutarea, ca semn de amor, a fost în tot-dauna necunoscută.

Astfel Lombroso susține că sărutarea își datoreșce originea sa, la lenta transformare a actului matern prin care femeia pasărilor își hrăneșce puii aducându-le și dându-le mănăcare cu ciocul.

Dela acest act s'a născut sărutarea. Ea a fost mai mult maternă decât amorósă.

În ori ce cas sărutarea este o descoperire recentă. În Omer, și alți poeți, nu se găseșce nici pomenělă de vre-o sărutare amorósă. De tóte câte s'au scris sânt numai sărutări materne.

Hector în scena cu Andromaca nu o sărută, ci o mângăie cu mâna; — Venere și Marte, Ulisse și Calipso, Ulise și Circe, Paris și Elena se iubesc, dar nu se sărută nici odată.

Deci decă poeții nu vorbesc, conchide Lombroso, este evident că sărutarea amorósă erá necunoscută în acele timpuri. Aceleași observațiuni le face invětatul nostru asupra monumentelor vechi, sanscrite, egiptene și indiene. Peste tot se întěnesc fórte rari sărutări și atunci numai sărutări materne.

Când primele lumini ale civilizației începurá să lumineze pe ómeni, femeile invětará să se împodobescă și frumusețea determină, amorul și pasiunea. Vechia sărutare maternă se transformă în sărutarea amorósă de ađi.

Ori cum ar fi — séu că sărutarea este séu nu rezultatul dezvoltării instinctului matern, care apoi a schimbat drumul — să fie séu nu cum o voesc poeții, manifestația primului amor, inventată de Venerea — nu ne împórtă de loc. Remăne adevărat pentru tóte timpurile, că sărutatul este cel mai suav, cel mai dorit și cel mai dulce lucru din univers.

Universitatea din București.

Din incidentul deschiderii anului școlar, publicăm în fruntea foii nóstre o ilustrațiune, care infătoșeșcă palatul universității din București.

Acest edificiu este unul din primele aședămintele culturale ale capitalei București, construit în stil monumental, cu o fațadă imponentă spre bulevard, avěnd în fața sa statua lui Mihai Vitezul, alătura cu a lui Eliade și a lui George Lazăr.

Tot în acest edificiu este aședat interimal Muzeul Național, care se îmbogăteșce din đi în đi, avěnd și pân' acuma colecțiuni fórte prețioșe, iar renumita anticitate numită «Cloșca cu pui» n'are séměn în tótă lumea.

În palatul universității ține ședințele sale și senatul.

Zuleica.

Un ideal poetic.

O fantăsie a pictorului.

Děnsul a voit să 'nfățișeze vederii nóstre o frumusețea turcă, născută în harem, trăind acolo, păđită de dogórea sórelui și de ferbințela ochilor bărbătești.

Și i-a dat numele Zuleica.

LITERATURĂ ȘI ARTE.

Știri literare. Dl Gr. G. Tocilescu a fost avisat telegrafic din Bacău, că acolo s'a descoperit o construcție subterană, care pare a fi o biserică bizantină; tot dsa va merge în curěnd să viziteze localitatea Bivolari, unde s'au descoperit mai multe pietre cu inscripții romane, găsite în urma căderii unui deal. — *Dșóra Elena Sevastos*, cunoscuta scriitóre din Moldova, a obținut dela comuna Iași un ajutor de 400 lei pentru a face un studiu asupra medicinei poporale; dsa va plecá în curěnd în Oltenia, unde va culege așă numitele lécuri băbești, descăntece de deochiu și alte obiceiuri poporale cu privire la medicină. — *Dl dr. G. Bogdan*, profesor la facultatea de medicină de lângă universitatea din Iași, a scos de sub tipar o interesantă broșură de 116 pagini, intitulată: «Studii și Observațiuni medicale diverse», însoțită de mai multe ilustrațiuni mari.

Forțele productive ale României. Dl I. I. Națian, profesor de economie la școla de agricultură din București, a ținut sub titlul acesta la 9 martie 1892 o conferință la Societatea Geografică Română din București. Acea conferință a apărut acuma, sub titlul indicat, la București, estrasă din buletinul numitei societăți. În această lucrare, autorul se ocupă întěi de geografia fizică și politică a României; apoi de geografia sa economică și socială, adecă de bogățiile naturale ce posedă și de acele transformate de mâna și inteligența omului; după aceea vorbeșce de dezvoltarea socială și economică a țării; în sfěșit studieșă mijlócele capabile d'a mări indusiriile ce există în țéră. Cartea geografică a României are aprópe forma unei potcóve, știrbită într'o parte și îngustată la centru. România este închisă de frontiere naturale de trei părți, adică de Carpați, de Dunăre și de Prut, ea are frontierele sale deschise numai spre Nord. Din munții Carpați isvóresc o mulțime de riuri, dar aceste nu sânt indestul de adânci, forméză lacuri dimpreună cu Dunărea și produc friguri paludeene. Clima este fórte variată, asemenea și Flora ei. Popora-

ținea este cam 5.570.000 séu 47 locuitori pe chilometru pătrat, fiind suprafața 116.399 klm. pătrați. Imigrația străinilor este progresivă. Datoria publică a României crește nencetat, mult mai repede decât populația; această datorie la 1 aprilie 1893 s'a urcat peste un miliard. Țera se imparte în trei divisiuni agricole, prima este a munților cu pășuni bogate; a doua este a colinelor, cu arbori fructiferi și vii; a treia — a câmpiilor ce cuprinde pământul negru, bogat în humus, care unit cu alte elemente contribuie mult la calitatea unei bune agriculturi, din toate cerealele producția grâului este cea mai importantă. Cea mai însemnată din toate bogățiile subterane este păcura, apoi urmază sarea. Starea țăranului e deplorabilă și este în interesul țării ca să se îmbunătățească.

Higienea Cântărețului. Direcțiunea «României Musicale» din București a tradus și edat «Higienea Cântărețului», cauzele principale de slăbire a vocii, dezvoltarea diferitelor bóle la cântăreți și mijlóc de a preveni aceste bóle, de L. A. Segond, dr. în medicină dela facultatea din Paris. Acesta lucre e de mare folos pentru cântăreți, profesori, preoți, predicatori, advocați, doctori și oratori și pentru ori ce om. Vocea, ȳcea Zenone Stoicului, este flórea frumuseții, adică atractiva cea mai puternică, cel mai viu mijloc de seducțiune. Prin urmare ori ce pozițiune socială ne-am alege, trebuie să ne procurăm o voce potrivită pentru a susține adevărul, a apără cu fermitate credințele, a exprima cu energie pasiunile. Nu este vorba de a pregăti numai cântăreți, dar trebuie pregătit și pe profesorul, avocatul, oratorul; trebuie formați ómeni cari să știe a face să fie ascultați. Lucrarea presentă dá consilii foarte bune tuturor. Ea se află de vëndare la București, în librăria Gaeve. Preț 2 lei.

Statua lui Lavoisier în București. Societatea Științelor Fisice din România în ședința sa dela 26 aprilie (8 maiu) curent, a decis ca odată cu punerea pietrei fundamentale, pentru a se clădi Institutul de chimie al facultății de științe din București, ce va avé loc în primăvára anului viitor 1894 și care dată coincide cu aniversarea secolului îndeplinit dela mórtea marelui Lavoisier, să se ridice o statuie în fața acestui institut, creatorului chimiei moderne. Sânt rugați sculptorii, și cu deosebire sculptorii francezi, a binevoi să concureze, pentru a se puté horări forma acestei statui. Planurile séu statuetele, vor fi trimise la adresa Societății până la 15/27 decembre 1893. Acela al cărui proiect va fi admis, va primi, ca premiu 500 lei, și cu multă probabilitate și comanda. Se doréște în special, ca statua să fie de marmoră. Ori ce detalii se pot cere, la adresa dlui dr. C. Istrati secretarul Societății științelor fizice din București.

Cursul elementar de musică pentru usul școlilor în genere de Constantin M. Cordoneanu, a apărut la București. Cursul complet este divizat în patru broșuri, pentru 4 ani de studii. Fiecare parte conține până la 50 pagini însoțite de exercițiile necesarii și mai multe cântece scolastice. Fiecare broșură se vinde pe preț de un leu, și se află de vëndare la toate librăriile din țără. Deposit general la librăria Graeve în București.

TEATRU și MUSICĂ.

Știri teatrale și musicale. Dșóra Agata Bârtescu va da în cursul lunei octombre o serie de reprezentațiuni în limbile germană și română la Teatrul Na-

țional din București și în mai multe orașe din provincie. — *Dl Dimitrie Popovici* a primit oferta din partea intendenței generale regale din Berlin, ca după terminarea angajamentului seu din Praga, să între la opera curții din Berlin. — *Dl Ioan Dumitrescu*, unul dintre tenorii cei mai căutați, va cântă în stagiunea viitoare la Milan. — *Dl G. Moceanu* a fost trimis de guvernul românesc ca să studieze școléle de gimnastică din Chicago; dsa scrie de acolo, că a avut o primire foarte simpatică și «The-Chicago Herald», unul din cele mai importante ȳiare din America publică un articol foarte elogios pentru dl G. Moceanu.

Mihai Vitésul ca operă. N'avem încă nici o operă română; Flechtenmacher a început să scrie una, înse n'a terminat-o. Acuma aflăm, că sântem în ajun de a avé o operă română. Sântem informați, scrie «România Musicală», că distinsul profesor de musică a principesei Maria, dl Rayer se află la Sinaia. Se vorbește că dl Rayer va compune o operă cu subiectul național «Mihai Vitésul». Acesta informațiune, până o vom verifică, o dăm sub totă reserva.

Teatrul Național din București. Repetițiile se urmază cu sirguintă pentru stagiunea viitoare. În organizarea societărilor s'a făcut o schimbare radicală; comitetul teatrului a întocmit un nou regulament, prin care numărul societărilor s'a urcat dela 12 la 24. Astfel s'a dat o meritată incurajare unor gagiști cu talente, slab remunerați. Ar fi fost mai bine să se fi șters cu totul sistemul de societari și să se fi dat tuturor plată ficsă pe tot anul.

Musica națională română. Dl C. M. Cordoneanu scrie în «România Musicală» următoarele rânduri: «În cât privește musica noastră, — să nu se confunde cu musica ordinară, care apare ca ciupercile după plóie și este la ordinea ȳilei la clasele vulgare, stricând cu totul gustul și caracterul românesc, — adevărata comóră românescă, nimeni nu s'a ivit la noi în țără, cauza lipseté unei școlé musicale în care se invetă iar nu se face numai paradă ca formă oficială, care să coordoneze, să dea o formă óre-care, după reguléle compositiunii, încât să clasiceze musica română, ca și ea să pótă figură cu onóre în programele concertelor simfonice. Se vor găsi póte printre usurpătorii artei musicale, cari să zimbescă eronic pentru cea ce am ȳis, având de argument că musica clasică n'are naționalitate și că ea nu se póte pune în concertele simfonice, înse la acesta le voi pune următoarea întrebare: Dar dansurile slave de Dvorak, Les Erinnyes de Massnet și alte multe piese cu tobe, cu surle și cu felurite fluere, daerale și clopoței; acelea ce sânt? Sânt clasice? Nu cred să comită cineva această ușurință ca să afirme că sânt clasice».

Teatrul din Iași. «Evenimentul» din Iași ne dá următorul tablou posomorit al teatrului de acolo: Din cele câteva teatre aflătoare în România și subvenționate, necontestat că cel ieșan merge cel mai prost, atât din punct de vedere artistic cât și din cel material. Acesta e un fapt, ce n'are trebuință de a fi dovedit. E de ajuns să amintim că acum câțiva ani s'a recurs la un comitet de dómne, menit să aducă lumea la teatru! Dar care sânt pricinele stărei deplorabile în care se află teatrul nostru? Cea dintéu pricină și una din cele mai hotărâtoare este absoluta lipsă de cultură artistică a actorilor. O înfimă escepție, póte — restul, să avem curajul a o spune, e lipsit cu deseversire de ori-ce capital artistic. Dar a formulă o aculare din acesta ar fi o nedreptate. N'am avut și nici n'avem o școlă de declamație care să pótă rodí ceva folositor, așa încât, chiar decă ar fi vrut să

invețe, n'ar fi avut unde — dór in străinătate, nu fiicăruia îi permit mijlocele și bursele in acest scop, mai că nu există. Astfel se face că avem actori așa din senin: a avut óre-care vocațiune, i-a plăcut teatrul și s'a făcut actor! Ocupație nu tocmai mánósă și de aceea veți vedé pe toți actorii noștri, unul scriitor la vre-o cancelarie, altul in cutare funcție, altul ingrijindu-se de via lui, și pe lângă toate acestea șcie că e și societar dramatic și că trei luni pe an trebuie să-și radă mustățile. Ve intreb acuma, cum voiți ca un teatru să prospereze, să-și indeplinéscă misiunea ce i se atribuie, când condițiunile absolut necesare pentru crearea elementelor neapărat trebuitoare, lipsesc cu deseavêșire?»

Opereta la Teatrul Național din București.

Tratările între dnii Gr. Cantacuzino, directorul general al teatrelor din București și Ulisse Boldescu, președintele comitetului teatral din Craiova, în privința formării unei mari trupe de operetă, au izbutit pe deplin. Trupa craiovenă de operetă va fi îmbunătățită în mod simțitor și va jucă doué luni la Craiova și alte doué luni la Teatrul Național din capitală. În cât timp trupa de operete va jucă în capitală la Teatrul Național, societatea dramatică din capitală va jucă la Craiova.

Concert cu dans la Timișóra. Damele române din Timișóra vor arangia la 8/20 septembrie, în sala Fabrikshof, concert și petrecere cu dans, cu concursul tinerimei din părțile acele și în favorul copiilor săraci dela școlele române de acolo. Programa concertului: 1. Cuvânt de deschidere rostit de dna prezintă Maria Putici. 2. «Doué inimă nu-mi dau pace» de G. Dima, cântat de corul micst. 3. «Cimpoiul», capriciu, executat pe pian de dșóra Maria Buibaș. 4. «Copila de român» poesie, de Iosif Vulcan, declamată de dșóra Sidonia Olariu. 5. »Nu te pot uitá», romanță de F. Franchetti, executată pe pian și flaută de dșóra Lucreția Radneanș și dl Aurel Cosma. 6. «Ilustrațiunea română», compozițiune de G. Kárász, produsă pe pian de dșóra Valeria Gherdan. 7. «Ce ni mai lipsește?» poesie de Grozescu, declamată de dșóra Elena Cornea. 8. «Potpourri național» executat pe violină de autorul: dl Valeriu Magdu. 9. «Luntrașul de Fr. Schipek, cântat de corul micst. 10. Cuvânt de inchedere, ținut de dl Paul Rotariu.

BISERICĂ ȘI ȘCOLĂ.

Fundațiunea Gozdsu. În zilele din urmă ale lui august s'au ținut la Sibiiu ședințele administrației fundațiunii Gozdsu sub presiul Esc. Sale părintelui archiepiscop și mitropolit Miron Romanul. Resultatul constat este foarte îmbucurător, căci fondurile au crescut la o sumă atât de mare, încât în anul acesta s'au putut împărți ca stipendii 20,550 fl. Acest spor mare a făcut posibil, ca aproape toate stipendiile vechi să se urce. Pentru 46 stipendiști vechi s'au votat 13.000 fl. și pentru 28 noi 5450 fl. Pentru 24 rigorosanți vechi și noi s'a votat drept taxe de rigoróse și de diplome 2000 fl. Numerul total al stipendiștilor și rigorosanților este 98. Fericitul Gozdsu, în anii din urmă a vieții sale, de multe ori șica tinerimei și societății române din Peșta: «Gozdsu va inviá după mórté!» Da, a inviat și numele lui va trăi in etern!

Pensionatul de copii al dnei Aurelia Pipoș din Cernăuți, cu instrucțiunea în limba română, s'a deschis la 3/15 septembrie. Iată și programul: Planul învățământului este acelaș ca al școlilor publice elementare, și se va ținé instrucțiunea strict după regula-

ment. În anul acesta se vor înființá VI clase. Copilele interne vor plări la lună 26 fl. v. a. anticipativ. Copilele interne au să aducă următoarele: 1. Albituri pentru schimbat de 6 ori; 2. 2 perini cu 4 fețe albe; 3. 4 lepedeie albe, de acoperit saltéua; 4. o plapomă cu 4 lepedeie; 5. 4 ștergare; 6. 4 serviete; 7. 2 peptene, unul rar și altul des; 8. 1 perie de dinți; 9. 2 haine bune și 2 părechi de păpuci (ghete); 10. 1 saltea (sac de paie); Albiturile trebuie să fie înseminate. Elevele primesc: cvartir sănétos și cu toate recerințele; un vipt bun de casă, și anume: a) la dejun: cafea cu lap e, b) la 10 ore: o franzelă (bulcă), c) la pânđ: 3 specii Gumi-neca și în serbători 4, d) la ojină: pâne cu unt ori franzelă (bulcă) cu póme, e) la cină: friptură. Părinții sânt rugăți a nu aduce séu a trimite în internat nici un fel de victualii. Pentru medicul pensionatului este de a solvi pe an suma de 6 fl. v. a. Medicamentele necesare au să le solvéscă părinții, ingrigirea o face pensionatul. Instrucțiunea musicală se va plăti separat. Copilele se vor instruí și în toate lucrurile de casă. Copilele esterne vor veni în pensionat dimineța la 9 ore, iară după prânđ la 2 ore și vor solvi pe lună 5 fl. v. a. Instrucțiunea va fi tot aceea ca a copilelor interne.

Adunări învățătorești. Reuniunea învățătorilor români gr. c. din ținutul Hașegului va ținé adunarea sa generală în comuna Cudjir la 24 și 25 septembrie, sub presiul dlui Ioan Ianza, notari dnii N. Trimbișoniu și Ștefan Tarina. — *Despărțământul Bocșa-montană* al reuniunii învățătorilor români din diecesa Caransebeș se va întruni în adunare generală la Bocșa-montană în 17 octombrie, sub presiul dlui Martin Ţap, notar dl Ioan Marcu. — *Despărțământul Belinț* al reuniunii învățătorilor români gr. or. s'a convocat în adunare generală la Belinț pe 4/16 l. c.

C E E N O U ?

Hymen. Dl Corneliu G. Velcu, impiegat la C. F. R. în Galați, și-a serbat la 22 august v. cununia cu domnișóra Ana Logojan în Nicolinț-mare.

Majestatea Sa la Boros-Șebeș. Precum anunțărăm și noi, Maj. Sa monarcul a sosit la Boros-Șebeș în dimineța zilei de 9 septembrie, ca să asiste la incheierea manevrelor. La gară a fost întâmpinat de numerosul popor, mare parte român, care în pitorescul său costum național, l'a aclamat cu «Să trăéscă». A doua zi a fost primirea deputațiunilor, cu asta ocaziune regele a dat episcopului Pavel cea mai eclatantă satisfacție pentru insultele când cu tulburările din Oradea-mare; anume la alocațiunea Pr. SSale, Maj. Sa a accentuat, că «intonarea unor lozince góle, șovinismul esagerat și condambiabilele demonstrațiuni de stradă, stau departe de adevératul patriotism». Apoi a întrebă: «De unde vîi, dle episcop! din Oradea-mare?» — «Nu de acolo, Majestate, căci mi s'a devastat residenția.» — «Rușine!» incheiá monarcul. — Pr. SSA episcopul Meșianu, în fruntea unei deputațiuni mari a clerului gr. or., a incheiat alocațiunea sa cu o urare în limba română. Maj. Sa a respuns accentuând că fiecare naționalitate are datoría a susținé buna înțelegere cu celelalte naționalități. — Au fost și prânđuri, la cari s'au invitat și episcopii noștri, precum și protopresbiterul Const. Gurban. — Maj. Sa s'a rentors în 12 séra la Viena.

Dela curtea României. Regina României, după șcirile sosite din Neu-Wied, este pe deplin restabilită și probabil se va întórce în țéră pe la 15 octombrie. —

Principele Ferdinand și principesa Maria a României, se vor mută la 15 octombrie la castelul dela Cotroceni, care a fost reparat. — *Ducesa de Edimburg*, mama principesei Maria a României, este așteptată ȳilele aceste la Sinaia.

Procesul de presă al «Tribunei» s'a pertractat in 12 l. c. la tribunalul cu jurați din Cluș. Dl Eugen Brote nu s'a prezentat. Redactorul respundător Balteș a fost apărat de avocatul slovac Miloș Stefanovici, dl Sept. Albini de avocatul slovac dr. Vanovici, iar dnii Ioan Russu Șirianul și Dordea prin dl avocat dr. Stefan Pop din Arad. Pertractarea a ținut până 'n dimineața următoare la 3. Juriul a declarat vinovați pe toți acușaii. Tribunalul a condamnat: pe Andrei Balteș la 1 lună închisore de stat și 30 fl. amendă; pe Russu Șirianul la 2 luni închisore și 50 fl. amendă; pe Septimiu Albini la 3 luni închisore și 100 fl. amendă și pe Alesandru Dordea la 14 ȳile închisore și 20 fl. amendă. Cu toți la olaltă sânt condamnați a purtă cheltuelile procesului in sumă de 170 fl. 74 cr.

Reuniunea femeilor române din Abrud, Abrudsat și giur, își va ținé adunarea generală la 5/17 septembrie in localul școlei de fetețe din Abrud, sub presiul dnai Ana Filip, secretar dl Alesandru Ciura. Obiectele: 1. Raportul comitetului. 2. Revisiunea rațiociniului. 3. Staverirea budgetului pe anul vitor 1894. 4. Esmiterea unei comisiuni pentru incassarea tacselor dela membrii vechi și conscrierea membrilor noi. 5. Propuneri și interpelări.

Palatul poștelor din Bucureșct. Dl Săvulescu, arhitectul ministerului de interne al României, se ocupă acum cu intocnirea caetului de sarcini pentru darea in întreprindere a lucrărilor palatului poștelor din Bucureșci. Palatul poștelor va avé 4 fațade, dând una in calea Victoriei, una in str. Carol, a 3-a in str. Stavropoleos și a 4-a intr'o stradă ce se deschide acum între aceste doué din urmă și care va fi prelungită, pe lângă palatul Daciei până in strada Lipsani, in dreptul str. Karagheorghievici. Fațada din calea Victoriei va fi retrasă cu 12 metri dela stradă; grilajul dela casa de depuneri va fi desființat și astfel între noul palat al poștelor și casa de depuneri se va face o mare piață. Palatul poștelor va costă 5.000.000 lei. Pentru moment nu e votat decât un credit de 3.000.000 lei și lucrările se vor face in limitele acestei sume; dar mai târȳiu guvernul va cere un credit suplimentar de 2.000.000 pentru mobilier, mașini de încălȳit, iluminat etc. Sala cea mare a ghișeurilor va avé o lungime de 80 metri. Lucrările de construcție vor dură cel mult 4 ani.

OGLINDA LUMEI.

Cronică mică. *Regele Umberto* a mulțumit prin fir telegrafic împératului Vilhelm II pentru buna primire făcută principelui moștenitor al Italiei la manevrele germane. Umberto ar fi ȳis că prietenia între Italia și Germania va fi vecinică și nedespărțită cât va domni casa de Savoia. — *Averea Papei*, după o socotélă făcută, se urcă la 250 de milioane, afară de mai multe moșii la Haggeriton, aprópe de Londra și de case prin diferite cartiere ale capitalei britanice. — *Totalul datoriei publice a Rusiei* dela 1 ianuarie 1893 se ridică la 3 miliarde 25 de milioane 942,345 de ruble, dintre cari 3 părți in ruble de metal și restul in hârtie. Datoria flotantă a tesaurului e dela 1 ianuarie 1893 de 6000 de milioane de ruble. — *Bóla principelui Bismarck* a pro-

pus o vie panică in 'bursele germane. Valorile au scăȳut mult in decurs de 24 de ciasuri, dar iar s'au ridicat. Câțiva speculanți au făcut sume mari de bani. — *Guvernul rus* va creá mai multe catedre pe la diferite universități, a căror profesori vor avé sarcina de a culege tóte cântecele, melodiile populare și musica de dans ce se usiteză in popor. Tóte aceste vor fi notate atăt origina cât și vechimea lor, dupa care apoi se va scrie Istoria muzicii in Rusia. — *Tóte ȳiarele monarchice din Berlin* își esprimă bucuria lor pentru venirea prințului de Neapol la manevrele germane din Alsacia. Ele spun, că Italia, câtă vreme e prietena Germaniei, n'are să se témă de nici un dușman. — *Mai multe ȳiare franceze* luând ca punct de plecare participarea moștenitorului tronului Italiei la manevrele germane din Metz, au deschis campanie violentă in contra Italiei, mai ales in contra hârtiilor de valóre italiene. Foile invită publicul a se lăpédă de renta italiană de óre-ce ea trebuie să fie redusă la valórea rentei portugheze.

O societate îmbetată cu pepeni verȳi. Intre numeroșele societăți, cari mai de cari mai escentrice și mai curioșe, ce se află in Londra, este și așa numita societate a ómenilor cumpétaiți, séu mai bine ȳis societatea anti-bețivilor. Membrii acestei societăți sânt legați prin jurământ să nu bea in tótă vieța lor decât lapte și apă. Intr'una din sêrile trecute ei dăduseră un banchet intr'un mare otel din capitala Angliei. Ei comandaseră dela un negustor 100 de pepeni verȳi — erau 100 de membri — pe cari voiau să-i mânănce la sfêrșitul banchetului, ca să arate lumii că banchetele se pot face și fără licoruri și șampanie. Un englez escentric, auȳind de asta, făcu rêmășag cu mai mulți prieteni ai sei, că are să tragă membrilor o păcálélă strajnică. Ce-o fi făcut, ce-o fi dres el, asta-i altă socotélă, destul că «anti-bețivii» din Londra au să ȳie minte, multă vreme, séra aceea. La sfêrșitul mesei li se aduc pepenii. Fiecare își ia pe al seu și incepe să mânănce cu lăcomie. Ei (erau și vre-o 30 de femei) observă inse că mieȳul pepenilor are gust puternic de rom și mustul asemenea; dar atribuiră faptul acesta naturii pepenilor și máncară mai departe. După un sfert doué de cias toți membrii simțesc că odaia se înverteșce cu ei. Ei véd, că sânt cu toții beți. — Ce dracu să fie asta? — se întrebau membrii, abia mișcându-și limbile in gură! Ei începură să facă o gálăgie mare și cum erau beți tun, se luară la cértă, din cértă la bătaie și... ține-te societate. Aruncau unul in altul cu farfurii și cu scaune, făcând o gálăgie infernală. Poliția auȳind, s'a suit in otel. Vr'o 40 de agenți abia au fost in stare să ia pe cei 100 de membri beți să-i suie in trăsura și să-i ducă la poliție. Au fost transportați in trăsura, căci nu se puteau mișcă pe picioare. Membri, «anti-bețivi» au dormit la dubă până a doua ȳi când au fost liberați. Păcáléla s'a făcut astfel: Englezul a făcut in toți pepenii găuri mici prin cari a băgat atăta rom, până când mieȳul s'a imbibat cu totul de alcool, care apoi la rëndul seu a «imbibat» capetele sêrmanilor »anti-bețivi».

Calindarul sêptemânei.

Dum. a 16-a după Rosalii, Ev. dela Mateiu c. 25, gl. 7. a inv. 5.				
ȳiua sêpt.	Calindarul vechiu	Călınd. nou	Sórele	
Duminică	5 Prof. Zacharie	17 Lambert	5	41 6 6
Luni	6 Min. Arch. Mich.	18 Copertin	5	43 6 4
Martți	7 Mart. Sozont	19 Sidonia	5	44 6 3
Mercuri	8 (ȳ) Nașc. Preacur.	20 Eustachius	5	45 6 2
Joi	9 PP. Ioachim și Ana	21 Mateiu	5	46 6 59
Vineri	10 Mart. Minodora	22 Maurice	5	47 6 57
Sâmbătă	11 Cuv. Teodora	23 Tecla	5	49 6 54

UMOR și SATIRĂ.

Când și femeile vor avea drept de alegere.

Bărbatul: Așă dară peste opt zile se va decide dacă voi izbuti s'ajung membru in consiliul comunal.

Nevésta: Așă? Care va să dică ai șanse?

Bărbatul: Fôrte bune. Intre mine și contra-candidatul numai câteva voturi au să decidă. De aceea te rog cu stăruință să ai grige de ziua alegerii. Scosu-ț-ai biletul de vot?

Nevésta: Aicea-i.

Bărbatul: La timpul seu te voi petrece și pe tine și pe cameriera ta la primărie.

Nevésta: Alegerea se va face in săptămâna viitoare. Așă dară mai este timp să-mi confecționez toaleta despre care am vorbit cu tine.

Bărbatul: Care? Cea cu 800 de franci?

Nevésta: Ce să imbrac ca să pot merge la alegere?

Bărbatul: Ridicul!

Nevésta: Așă? Ridicul! Cređi că eu me pot duce acolo in vr'o zdréniță purtată? Croitorésa mea a inventat un costum electoral fôrte nostim.

Bărbatul: 800 de franci! Femeie aibi minte! Alegerea me costă fôrte mult. Poți merge la vot așă precum ești.

Nevésta: De ce nu chiar in halat?

Bărbatul: Fie dar. După alegere indată vei căpětă o rochie nouă.

Nevésta: Atunci are să fie târđiu.

Bărbatul: Să nu mai vorbim de asta. Te rog frumos.

Nevésta: Așă dară nu vrei să mi faci o rochie nouă?

Bărbatul: Nu.

Nevésta: Bine. Atunci n'am să votez.

Bărbatul: Ce fell nu vrei să mergi la alegere când bărbatul teu...

Nevésta: Chiar să me și duc, am să votez in contra ta.

Bărbatul: Deul!

Nevésta: Da, da. Voi votă pentru Ionescu. Nici nu aparțin partidului politic al teu.

Bărbatul: Dar dragă, să ne lămurim. Ț-oi cum-pěrá haină pentru alegerile de deputați.

Nevésta: Dumneđeule! trebuie să spun tot? Eu am și comandat-o și pe poi-mâne are să fie gata.

Bărbatul: Decă e așă... Inse dóră n'ai să votezi pentru Ionescu.

Nevésta: Tu reutăciosule! Cređi că eu pot să votez pentru altul afară de tine?

Bărbatul: Inse 800 de franci...

Nevésta: Mai trebuie și o pălăriuță... Ai să veđi cât de frumoasă va fi.

Bărbatul: Încă și asta!

Nevésta: Nu costă decăt 150 de franci. Dar e admirabilă. Pe tine te vom alege, nu pe altul. Ți garan-tez acésta.

— Dle director, te rog să-mi mărești léfa.

— ? ! ?

— Da, doctorul mi-a spus că trebuie să mânănc bine.

Comedia.

Lume, sôrte și viéță —
Tôte trag omul pe ață;
Iar când el s'a deșteptat,
Comedia s'a jucat

AR. DENSUȘIANU.

Orologiul și femeia.

O dómna frumoasă, care prin frumuseța ei voiá să se arăte că este și spirituală, întrebă eri pe un ôre care domn, cunoscut al ei.

— Spune-mi, te rog, ce diferință există între mine și un orologiul?

— Dómna, îi răspunde el cu iscusință, orologiul ne arată orele, pe când dvóstre ne faceți să le uităm.

De compătimit.

A. — Cum îți merge in orașul dtale, doctore? ești de un an acolo, și apoi singur! ai de sigur o numerosă clientelă!...

— Doctorul. — Fôrte reu, amice! de un an de când sânt acolo, numai eu m'am îmbolnăvit, de urît; acolo domnește o adevărată «epidemie de sănătate!»

Mintea copilului.

Copilul (cătără o damă care venise in vizită). Dar dracul unde-i?

Dama: ?

Copilul: Care te aduce pe dtal c'asă dicé mama totdauna: «iar o aduce dracul!»

Eveniment fericit.

Comptabilul. — Rog, permiteți-mi ca mâne să pot veni cu 2 ore mai târđiu in comptoir! «un eveniment fericit»...

Șeful. — Bine! bine! te felicitez! e fată seă băet?

Comptabilul. — Ve înșelați fôrte, nici unul nici alta; dar! »plécă sócra mea!...

Intre doi prietini.

— Va să dică ásta e pianul pe care l'ai cumpěrat nevestii tale? Fôrte frumos! Ce te costă?

— Puțin lucru... liniștea casei.

Motivat.

Stăpănul: Bine bre Ióne, lasă dracului rachiul! nu șcii că rachiul este cel mai mare inimic al omului, te omóră!

Sluga: Da cucóne!... așă este!... dar in Bi-bi-blie stă scris: iubește pe ini-micul teu!

La examenul de drept.

— Poți să-mi spui, dle, care sânt urmările căsătoriei?
— Divorțul!

Proprietar, redactor respunđător și editor: IOSIF VULCAN.

CU TIPARIUL LUI IOSIF LÁNG & COMP. ORADEA-MARE.

